

Bederlag i Korn, ere blevne forfordelte, det Spørgsmaal skal jeg lade ligge, men det faktiske Forhold er, at de Arvefæstere, som have afløst i Korn, have hidtil svaret og maa med en ikke ringe Grad af Sandsynlighed antages ogsaa fremdeles at ville komme til at svare for det selvsamme Høvert en langt større Afgift end de Arvefæstere, som, tildels ifølge Kjendelse, have faaet afløst i Penge. Misforholdet er tilstede. Et Retsskrav paa at faa det i alt Fald formindsket have de Paagjældende ikke, et Billighedskrav have de oftere gjort gjældende, og det er fra Administrationens Side ikke altid blevet benægtet; en Nedsættelse er imidlertid ikke opnaaet. Men — og dette skal jeg tillade mig stærkt at fremhæve — nu at stille de her omspurgte Afgiftspligtige ydermere forskjelligt ved at byde de uheldige Aflosere i Korn dyrere Wilkaar end de heldigere Aflosere i Penge, under de her givne Omstændigheder at fastholde den høiere Norm for den endelige Afløsning ved Kapitalindbetaling, det har Udvalget maattet finde i alt Fald mindre heldigt, og det saameget mere, som netop de, der ere Aflosere i Korn, ere gaaede ind paa mindelig Forening, medens derimod Afloserne i Penge tildels ere de, der ikke vilde gaa ind paa mindelig Overenskomst, og som siden, efter Loven af 4de Juli 1850, have opnaaet billigere Wilkaar igjennem Kjendelser. Denne Ubillighed har ogsaa allerede fundet Dmtale her i Thinget ved tidligere Behandling, og jeg tør derfor anbefale den saaledes motiverede Undtagelse fra den iøvrigt fastholdte Regel om forskjellig Kapitalberegning for de 10 Slags Afgifter, en Regel, som iøvrigt ikke alle Udvalgets Medlemmer anse for ubetinget rigtig, men som nogle anse for urigtig, medens Andre ere gaaede ind derpaa væsentlig af Hensyn til, at Lovforslaget ikke paabyder, men kun tilbyder Afløsning, aabner en Afgang, som de paagjældende Afgiftspligtige kunne benytte eller lade være at benytte, alt efter eget Lykke. Jeg haaber saaledes at have gjort Rede for de tre første Indstillingspunkter. Jeg skal endnu kun bemærke, at der er sket en lille Tilføielse i den foreslaaede § 2, som iøvrigt er tagen efter Landsthingets Forslag, nemlig efter Ordet „Statsobligationer“

Ordene: „efter disses Kurs paa den Dag, da Afløsningen begyres.“ Denne Tilføielse er foranlediget af den høitærede Finantsminister og er vistnok i alle Maader saa heldig, at den ikke trænger til nogen Motivering. Dermed skal jeg forlade de tre Indstillingspunkter for at gaa over til det, som officerer § 4 i Lovforslaget, der, som bekjendt, handler om de Statskassen paahvilende Byrder, der ikke ere forbundne med Statskassen tilflydende Afgifter. Fællesudvalget har holdt sig strengt til sin Opgave, at afgive Betænkning over Uoverensstemmelse og gjøre Forslag til at hæve dem, og det er heller ikke paa dette Punkt afvejet derfra, det har modstaaet Fristelsen til at foreslaa andre Forandringer i Loven. Nu er det vel saa, at vi foreslaa at indstøde Ordene: „i Penge“ i 1ste Linie og: „hdes i Penge og“ i 11te Linie i denne Paragraf, om hvilken der ikke var Uenighed, og som derefter kun vil hjemle Afløsning af Afgiften i Penge og ikke Afløsning af Afgiften in natura, navnlig ikke i Brænde. Det var vistnok en Mangel ved Lovforslaget, at der saanedes en Regel for, hvorledes Brændeydelsen skulde kunne afløses, saasom der ikke er Kapitelstart paa Brænde; denne Mangel hæves ved Forslaget under fjerde Indstillingspunkt; men dette Forslag, maa jeg bemærke, er tillige et Led i den hele Overenskomst, der er bragt tilveie i Fællesudvalget, idet nemlig Medlemmerne have lagt særdeles Vægt paa, at naar man nu ogsaa gif ind paa en forskjellig Kapitaliseringsmaade, maatte i alt Fald Statskassen ikke have Afgang i nogen Retning til at afløse billigere end andre Afgiftspligtige. Derved hører dette Forslag ind under hele Overenskomsten, og jeg skal altsaa anbefale Indstillingerne i deres Helhed til Vedtagelse og til Vedtagelse som et Hele.

Finantsministeren: Det Forslag, der nu foreligger som Indstilling fra Fællesudvalget, er, som det fremgaar af den ærede Ordførers Foredrag, en Middelvei imellem det, der tidligere har været vedtaget i de tvende Thing, og det forekommer mig derhos, at det maa erkendes for at være en heldig og passende Middelvei, som Udvalget saaledes har fundet imel-